

1. søndag efter Helligtrekonger

Salmevalg

Op! al den ting, 15

Du fødtes på jord, 69 /Fylدت af glæde, 448

Lovet være du, Jesus Krist, 108/Sov sødt, barnlille, 674

Vor Herre ta'r de små i favn, 449

Barn Jesus i en krybbe lå, 103

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

De bar nogle små børn til Jesus for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: ”Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.” Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Prædiken

Har I set Frost – eller Frozen, som disneyfilmen hedder på engelsk? Jeg så den forleden dag, og det er egentlig en fin fortælling om, hvad der kan ske, hvis vi på grund af frygten for den, vi er, afskærer os selv fra andre mennesker. Kærlighed kan ikke blomstre, når den spærres inde bag misforståede hensyn til dem, vi elsker.

Disney siger selv, at filmen er baseret på H.C. Andersens eventyr ”Snedronningen”. Det er meget muligt, men når man kender H.C. Andersens eventyr, så kan det godt være ret svært at genkende fortællingen i Frozen. Der er dog den lighed, at både Snedronningen og Frozen handler om to børn, der er bedste legekammerater. Det ene barn afskæres fra det andet på grund af isens magt. Det efterladte barn begiver sig på en rejse for at finde sin tabte søster eller bror, og det er i sidste ende kærligheden, der er frelser dem begge.

Snedronningen begynder med et knust spejl. Spejlet er ”Dævelens” spejl. Han havde skabt spejlet, så alt godt og smukt svandt ind til næsten ingenting, når det spejlede sig

deri, mens alt hvad der ikke duede og så skidt ud, trådte frem og blev endnu værre. H.C. Andersen skriver: De dejligste landskaber så ud deri som kogt spinat, og de bedste mennesker blev ækle eller stod på hovedet uden mave.

Sådan var djævelens spejl, at da spejlet blev slået itu, spredte alle skårene og støvkornene fra spejlet sig ud over hele jorden, og nogle glasskår satte sig i menneskers hjerte, mens støvkornene fløj rundt og satte sig i menneskers øjne; og hvor de satte sig, der så mennesket verden, som den ville se ud i spejlet.

Se det var en meget ond gerning, for et af skårene satte sig i Kays hjerte og et støvkorn fra spejlet satte sig i Kays øje. Kay var Gerdas bror og bedste legekammerat. Og de glædede sig altid over roserne, der voksede på deres tagterrasse. Men da Kay fik glasskåret i hjertet, kunne han ikke længere se de smukke roser: han lagde kun mærke til rosernes fejl, og så plukkede han dem alle sammen og smed dem ud. Gerda ville så gerne lege med Kay, men Kay

var ikke længere interesseret i Gerdas barnlige og dumme indfald.

Nu har kun de logiske tanker værdi for Kay, og han begynder at klare sig godt i skolen. Han bliver også en ondskabsfuld spasmager, fordi hver eneste lille særhed, som han ser hos andre, efteraber han, så alle morer sig, bortset fra den, der bliver efterabet.

En vinterdag er Kay ude at lege i sneen med sin kælkk. Da han leger på pladsen midt i byen kommer pludselig en kane susende, og i kanen sidder Snedronningen. Kay hægter sig fast, for han vil gerne, at det skal gå hurtigt, og så er Snedronningen også meget smuk. Kay kan ikke længere hægte sig af Snedronningens kane og bliver bortført. Da hun kysser ham, mærker han kulden gå til marv og ben, men kort efter er kulden forsvundet, og han kan sagtens holde til kulden i Snedronningens is-slot, der ligger tæt på nordpolen.

Men Gerda savner sådan Kay, hun er så ulykkelig over, at hendes bror og bedste legekammerat er forsvundet, at hun begiver sig afsted på en rejse for at finde ham. Det

bliver en lang og strabadserende tur, hvor hun på forunderligste vis bliver hjulpet af alle, som hun møder undervejs. Til sidst kommer hun helt op i det høje nord til finnekonen, der skal sende hende afsted på det sidste stykke til Snedronningens slot. Rensdyret, der skal gå med Gerda, spørger finnekonen mens Gerda sover: ”Men kan du ikke give den lille Gerda noget ind, så hun kan få magt over det hele?”

Finnekonen svarer da: ”Jeg kan ikke give hende større magt, end hun allerede har! Ser du ikke, hvor stor den er? Ser du ikke, hvor mennesker og dyr må tjene hende, hvorledes hun på bare ben er kommet så vel frem i verden? Hun må ikke af os vide sin magt. Den sidder i hendes hjerte. Den sidder i, at hun er et sødt, uskyldigt barn.”

I Snedronningens sal sidder Kay og leger med forstands-isspillet. Han synes, det er et genialt spil, der er af den allerstørste vigtighed. Og der sidder han og synes ikke, at der er noget i hele verden, der kunne være vigtigere. Og hvis han kan finde ud af med forstands-isspillet at skrive

ordet ”evigheden”, så vil han blive fri, og snedronningen vil forære ham hele verden og et par nye skøjter.

Da Gerda ser ham i Snedronningens sal, løber hun imod ham på sine bare fødder, men Kay genkender hende ikke, han sidder kun der, stille, stiv og kold. Men da græder Gerda hede tårer, og de falder på Kays bryst, og de trænger ind i hans hjerte, hvor de optør isklumpen og fortærer spejlstumpen. Da Kay ser op og hører Gerda synge en gammel salme fra deres barndom, bryder også han ud i gråd, spejlkornet triller ud af øjet, og han genkender hende endelig: Gerda, søde Gerda, jubler Kay, hvor har du været så længe?

De to tager atter hjem sammen, og da de træder ind i stuen hos deres gamle bedstemor, er alt, som det altid har været, men de er i mellemtiden blevet voksne. Og så skriver H.C. Andersen: I stuen sad dog bedstemoren, ”i Guds klare solskin og læste højt af Bibelen: ”Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.”

Og Kay og Gerda så hinanden ind i øjnene, og de forstod på én gang den gamle salme: Roserne vokser i dale, der får vi barn Jesus i tale. Der sad de begge to voksne og dog børn, børn i hjertet, og det var sommer, den varme, velsignede sommer.

Sådan er eventyret om Snedronningen ifølge H.C. Andersen. Og den opmærksomme lytter lagde jo mærke til, at bedstemoren til sidst i fortællingen netop læste det skriftsted i Bibelen, fra Markusevangeliet, som vi hørte læst op ved dåben og her inden prædikenen: Den, der ikke modtager Gud rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det!

Det, der er ved børn, er, at de ikke har noget at give. De har ”blot” deres umiddelbare glæde over livet og det, de oplever. De oplever så at sige tilværelsen ”uden filter”, uden at skulle stille sig an og regne ud, hvad der overbeviser de andre om, at de er alletiders folk, som man bør agte højt. De har ingen penge og ingen magt, som de kan bruge, når de skal vinde andres agtelse. Børnenes

magt ligger i, at de ingen magt har, og at de i deres umiddelbare hengivelse når ind til vores hjerter.

Men der er et aspekt af bibelteksten, som H.C. Andersen ikke belyser i sit eventyr, og det er, at Gud er den, der kommer til os og tager imod os, der hvor vi er. Det er jo egentlig det modsatte af Snedronningen, der tager os væk fra vores hjem og vil forandre os, fordi hun ikke finder skønhed i den uperfekte barndom. Gud, derimod, kommer for at give os sin nåde og sin kærlighed på vores betingelser. Gud er den, der giver. Og i forholdet til Gud bliver vi derfor alle som børn, fordi vi ikke har noget at give igen. Når Jesus taler om, at den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, slet ikke kommer ind i Gudsriget, så er det fordi, at Gud allerede har gjort os til sine elskede børn, og dåben er den symbolske forkyndelse af det budskab – eller det synlige, håndgribelige ord, der fortæller, at Gud er den forælder, hvis kærlighed vi aldrig kan falde ud af.

Så nok handler det i livet om at blive som børn, så vi kan glæde os over skønheden i det uperfekte, og ikke skal

søge at finde livets mening med vores forstand, når livets mening i virkeligheden er det ene, at vide sig elsket og derfor elske. Men i Guds ubegribelige nåde er vi allerede gjort til børn. Ellers ville det jo blot blive endnu en gerning, at vi skulle lære at blive som børn. Så at blive børn over for Gud, er ikke nogen speciel evne, der er de særligt naive beskåret: Det er vores forhold til Gud. Ligesom troen heller ikke er nogen speciel evne, som nogen har og andre ikke; den er ganske enkelt skænket os ved dåben. Og derfor kan Jesus helt uden forbehold tage børnene i sin favn, lægge hænderne på dem og velsigne dem. Amen.

Kirkebøn

Vor Herre, Jesus Kristus. Vi takker dig, at du omfavnede os og stadig omfavner os. Vi takker dig, at du viste os den sande menneskelighed igennem alt støjen, igennem alt det, der forstyrrer os og indfanger vores begær. Når vi fortages i smålighed, overøser du os med kærlighed; når vi fortages i vores higen efter rigdom, så siger du, at hvis vi vil frelses skal vi sælge alt, vi ejer og følge dig.

Vor Himmelske far. Vi beder dig. Vær altid hos os. Vær med de børn, der vokser op i denne verden; vær hos dem, der ikke magter hverdagen; mæt de sultne og stil de tørstendes tørst. Vær nær hos alle ensomme og dem, der er ramt af sorg eller sygdom. Lad alle mennesker mærke din kærlige og varme omfavnelse.

Velsign og bevar det fællesskab, der udspringer som en kilde fra dig, og lad den kilde springe ud af døbefonten i kirken; lad dit ord have frit løb iblandt os, for at dit rige med retfærdighed og fred og glæde i Helligånden må udbredes og vokse, og nådens lys skinne for alle dem, der sidder i mørke og dødens skygge.

Herre, vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem trosskab og visdom, så de forvalter mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker. AMEN!